

De wende
Anke de Lange

Na een vertrek van zowel mijn gezinsleven als mijn vertrouwde werkomgeving, lag de wereld in al zijn weidsheid aan mijn voeten. Het is niet zozeer dat ik dat voor mijzelf zo ervaarde, het was *daadwerkelijk* ook zo. Net verhuisd met mijn peuter naar een plek voor ons twee, startte ik eveneens met een nieuwe baan. Deze laatste stap was voor mij, om welke reden dan ook, vele malen ingrijpender en intenser dan het besluit dat geheel mijn privébestaan volledig om gooide en waarmee ik een dreigende eenzaamheid tegemoet trad. Ik besepte: dit besluit lag op mij te wachten als een logische stap in mijn bestaan, lag op de weg die ik aan het gaan was.

In mijn nieuwe baan kreeg ik te maken met nieuwe politieke constructen en voor mij ook nieuwe rollen. Het was een omgeving waarin ik ieder moment het gevoel had 'betrapt' te worden vanwege al mijn falen en tekorten. Voor het eerst nam ik – als eerste vrouw – deel aan hét managementteam (MT) en verbaasde me er oprecht over dat het niet ging over de inhoud of waarover het toe deed, maar over 'de edele kunst' van beïnvloeden zonder echt met een eigen visie te komen of te hoeven komen. In een vergadering sprak men elkaar vooral na en deinde zelfs mee met de ingesleten spreekmanieren. Niet lang na mijn start werd, onder leiding van een externe trainer, bij het gehele MT een veelomvattende test afgenomen op basis waarvan wij op een aantal spectrums werden ingedeeld, in de vorm van letters. Zo zou er, was de verzekering, meer feitelijk inzicht in onszelf, elkaar en de hoogst benodigde samenwerking ontstaan. Ik vertrok na een jaar.

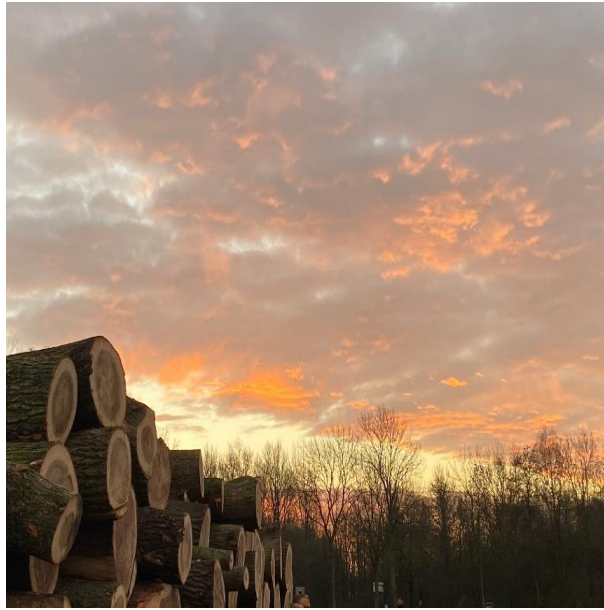
Nog steeds ligt ergens onder in een doos de uitslag van die test. Een test, die, zo luidde het onderschrift, iets laat zien van wie ik werkelijk ('in wezen') ben en die over twintig jaar hetzelfde resultaat zou moeten laten zien. Inmiddels zijn er, bijna twintig jaar later, legio andere testen uitgevoerd. Ik ben in *die ik ben* klaarblijkelijk in te delen in kleur, afkortingen, diertypes of wat voor symbolen dan ook.

Er is wel een opmerkelijke tweedeling in de uitkomsten van deze testen aanwijsbaar. Ergens in de tijd heeft er een omslag (van een kleine verschuiving is absoluut geen sprake), een *wende* plaatsgevonden. De scherpe scheidslijn wordt gevormd door de jarenlange periode van mijn bijzondere ontmoetingen en e-mailcontacten met Simon Buschman, personal coach, en iets later, met Berend Trip, energetisch therapeut (overleden in 2016). Want het is alsof er twee exemplaren, twee uitgaves van mij bestaan; een uit de tijd ervóór en een uit de tijd erná.

Zo sterk zijn de verschillen, dat iemand mij eens vroeg wie ik nou wérkelijk ben. En dat is een vraag die ik tot op de dag van vandaag niet kan beantwoorden; die ik wel in mijn doen en laten aanduid, aangeef; zelf *voel*.

Sinds de ontmoetingen met deze mensen lijkt het alsof ik er ook meer aandacht aan geef om mijn leven opnieuw en tevens meer herkenbaar te definiëren.

De vele beelden (herinneringen, ervaringen, belevingen, meningen, overtuigingen) vanaf mijn kindertijd tot aan mijn 40^e levensjaar komen steeds opnieuw voorbij en krijgen iedere keer meer gevoel en kleur; en waarachtigheid – ik kan en mag er meer van uitgaan dat zij een getrouwe weergave van die tijd zijn geworden. Daarbij ben ik aan het opruimen, als het ware aan het filteren om goud van zand te onderscheiden. Daarbij heb ik overigens wel de overtuiging dat goud én zand weliswaar een eigen maar zeker ook gezamenlijke functie hebben en invloed uitoefenen.

Anke de Lange

Langzaam maar zeker lijkt het opschoningsproces over het hoogtepunt heen te zijn (maar wat hierna zoal volgt?), en ontstaat er ruimte voor iets dat nog geen naam heeft, maar wel in een eigen gevoel besloten ligt. Alsof ik nu op de drempel sta 'van een wereld die in al zijn weidsheid aan mijn voeten ligt'.

Voor mij is het uiterst onwennig om me op dit punt in de tijd te bevinden. Opschonen heeft een duidelijk doel en gebeurt aan de hand van dat wat er al is. Iets nieuws creëren is van geheel andere orde. Het voelt alsof ik me, net als in mijn eigen peutertijd, zojuist heb gerealiseerd dat de wereld veel verder reikt dan het hek om onze tuin. Toen wilde ik 'weg van hier'. Nu wil ik ergens naartoe. Dat is, op z'n minst, onwennig.